

Arrest

nr. 127 191 van 17 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. RUELENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij over een intern vestigingsalternatief beschikt .

1.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

1.2.2. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Zo heeft verzoeker bedrieglijke verklaringen afgelegd over zijn leeftijd, werd er een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal en de FIR d.d. 5 december 2010 die hij heeft neergelegd aangaande de ontvoering van zijn broer en heeft hij onaannemelijke verklaringen afgelegd aangaande de ontvoerders van zijn broer en het overlijden van zijn vader. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Zo meent verzoeker dat de tegenstrijdigheid in zijn verklaring geen afbreuk doet aan de vervolgingsfeiten gezien er een FIR werd opgesteld waarin de politie het relaas van de ontvoering noteerde. Dergelijk verweer is echter niet ernstig te noemen. De verklaringen van verzoeker afgelegd op het Commissariaat-generaal omtrent de ontvoering van zijn broer komen niet overeen met wat er door de politie in de FIR opgesteld werd op basis van wat verzoeker toen verklaard heeft. Door deze manifeste tegenstrijdigheid kan er dan ook geenszins enig geloof gehecht worden aan de door verzoeker verklaarde vervolgingsfeiten. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

De Raad wijst er voorts op dat op verzoeker een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit de stukken in het administratief dossier en uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat hij niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Verzoeker heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over zijn leeftijd en heeft also getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Aan de door verzoeker neergelegde fotokopie van zijn Pakistaanse identiteitskaart, een geboorteakte en een domiciliecertificaat hecht de Raad geen bewijswaarde. Aan voorgelegde documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Pakistan iedereen tegenbetaling eender welk document kan laten opstellen, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten en weegt aldus niet op tegen de wetenschappelijke vaststelling uit het leeftijdsonderzoek dat verzoeker op 26 augustus 2011 zeker ouder was dan 18 jaar, waarbij 26,8 jaar als minimumleeftijd werd in acht genomen. Dat verzoeker geboren is op 11/02/1992, zoals hij blijft volhouden, kan aldus niet worden aangenomen, laat staan dat hij op 31/12/1993 zou geboren zijn zoals verzoeker aanvankelijk op het moment van zijn asielaanvraag verklaarde. Het is dan ook duidelijk dat verzoeker op intentionele wijze getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Het is overigens niet omdat verzoekers identiteit – zoals weergegeven op voormelde documenten – niet betwist wordt in de bestreden beslissing dat deze documenten authentiek zijn, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt te veronderstellen.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.3. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97).

Uit zowel de informatie vervat in het administratief dossier als uit de informatie bijgebracht door verzoeker blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat er voor migranten geen significante belemmeringen zijn bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten en dat er in het algemeen in Pakistan een trend is van verstedelijking is die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken. Gezien verzoeker een gezonde jongeman is die opleiding genoten heeft en naast Pashtu ook Urdu en een beetje Engels kent, mag terecht worden aangenomen dat hij in staat is om buiten zijn regio van herkomst zich in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker toont het tegendeel geenszins aan.

Waar verzoeker verwijst naar de tevergeefse poging van zijn vader om een huis te huren in Islamabad of Lahore, merkt de Raad op dat dergelijke poging, voor zover er al enig geloof aan kan gehecht worden gelet op verzoekers bedrieglijke verklaringen, niet afdoende is om aan te tonen dat er op de huizenmarkt sprake is van dermate discriminatie dat Pashtouns er geen huis kunnen huren. Bovendien gaat het hier enkel om twee steden en toont verzoeker niet aan dat hij zich niet elders in andere steden in de provincies kan vestigen waar Pashtouns woonachtig zijn en waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 c van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker aanhaalt dat uit het rapport Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de veiligheidssituatie in de steden ook verslechterd is en dat vluchtelingen daar te kampen hebben met discriminatie en stijgende huurprijzen, dient opgemerkt te worden dat verzoeker op een selectieve manier verwijst naar dit deze informatie en alzo de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tracht om te keren. Hij slaagt er echter niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zijn en dat migranten met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd worden. Verzoekers verweer als zou hij, indien hij zich in één van de grote Pakistaanse steden zou gaan vestigen, "allicht bij de Panjabi terecht komen", een andere etnische groepering dan hijzelf, en er, naast het taalprobleem dat zich kan stellen, om die reden gediscrimineerd zou worden, zeker omdat Pashtoun elders in het land geassocieerd worden met de Taliban (verzoeker verwijst naar het COI-report Pakistan van 9 augustus 2013), neemt de Raad niet aan. Verzoeker spreekt immers naast Pashtou ook Urdu en een beetje Engels. Bovendien kan verzoeker zich vestigen in steden waar Pashtouns (volgens de informatie waarnaar verzoeker zelf verwijst de tweede grootste bevolkingsgroep in Pakistan) woonachtig zijn. Dat hij "allicht" bij de Panjabi zal terecht komen, zal hij dan ook enkel en alleen aan zichzelf te danken hebben. Verzoeker toont evenmin aan dat elke Pashtoun als dusdanig als taliban zal beschouwd worden en hij nooit een huis zal kunnen huren. Daar waar verzoeker verwijst naar het Country Report on Human Rights Practices for 2013 waaruit blijkt dat de vluchtelingenkampen onveilig zijn, wat overigens niet ontkend wordt door de commissaris-generaal, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee geenszins aantoont dat hij als IDP in een vluchtelingenkamp zal terecht komen.

Gelet op voorgaande vaststellingen toont verzoeker niet aan, noch maakt hij aannemelijk dat hij zich in Pakistan niet elders in een regio buiten zijn geboortestreek kan vestigen waar er geen sprake is van

willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

1.4. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 juni 2014, voert verzoekende partij aan dat zij duidelijk gesteld heeft dat de politie op de FIR die zij heeft voorgelegd ter ondersteuning van haar relaas, niet het juiste heeft genoteerd. Zij wijst er op dat dit een verklaring is die zij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd en dat dit wel degelijk originele documenten zijn. Zij vervolgt dat er thans nieuwe elementen worden aangevoerd in een aanvullende nota die betrekking hebben op de gewijzigde veiligheidssituatie. Zij wijst daarbij namelijk op de standpunten van Frankrijk en Zwitserland. Verzoekende partij wijst er ten slotte op dat zij als Pashtoun geprobeerd heeft om zich elders te vestigen doch dat zij het slachtoffer werd van discriminatie zodat er in haar hoofde geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief.

1.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter terechtzitting geen valabele argumenten bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in voormelde beschikking opgenomen grond weerleggen. Zoals reeds in de bestreden beslissing werd opgeworpen, is de bewering van verzoekende partij, nadat zij op het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en de FIR die zij heeft voorgelegd ter ondersteuning van haar relaas, dat de politie op de FIR niet het juiste heeft genoteerd, geenszins aannemelijk. De Raad merkt op dat dergelijke gratuite bewering, opgeworpen na confrontatie met deze tegenstrijdigheid om deze alsnog geloofwaardig te laten overkomen, geenszins ernstig te noemen is. Deze vaststelling klemt des te meer daar in de FIR ook staat dat de verklaring aan haar werd voorgelezen en dat zij ze voor akkoord heeft ondertekend.

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Verzoekende partij heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over haar identiteit. Ter staving van haar identiteit heeft zij een kopie van haar Pakistaanse identiteitskaart voorgelegd en een geboorteakte opgesteld op 5 september 2011, doch, daargelaten het feit dat aan fotokopieën geen bewijswaarde kan worden gehecht gezien deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn, deze documenten wegen niet op tegen de wetenschappelijke vaststelling uit het leeftijdsonderzoek dat verzoekende partij op 26 augustus 2011 zeker ouder was dan 18 jaar waarbij 26,8 jaar als minimumleeftijd werd in acht genomen (en zij dus niet 19 jaar is zoals zij blijft volhouden). Verzoekende partij heeft aldus met haar bedrieglijke verklaringen en de bedrieglijke documenten ter staving hiervan, getracht om op intentionele wijze de asielinstanties te misleiden.

Gelet op deze vaststelling en gelet op de manifeste tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en de FIR, hecht de Raad geen bewijswaarde aan de door haar neergelegde documenten, waaronder de FIR d.d. 5 december 2010. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat in Pakistan iedereen tegen betaling eender welk document kan laten opstellen.

1.4.3. Wat betreft de aanvullende nota die betrekking heeft op de gewijzigde veiligheidssituatie en zij hierbij verwijst naar allerhande rapporten, nieuwsberichten en reisadviezen van Frankrijk en Zwitserland, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Voorts stelt de Raad vast dat voor zover de situatie in Pakistan, zoals aangebracht door verzoekende partij, inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend voorkomt, wat door de commissaris-generaal overigens niet betwist wordt, er niet kan besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt inderdaad dat op 15 juni 2014 een offensief is begonnen tegen de Taliban strijders in Noord-Waziristan en dat in de provincie Khyber luchtaanvallen werden uitgevoerd. Echter, het argument van verzoekende partij in haar aanvullende nota dat dit conflict zich niet tot de regio Noord-Waziristan zal beperken, is een loutere veronderstelling. Nergens in de door haar aangebrachte rapporten en nieuwsberichten blijkt immers dat dit offensief zich actueel heeft uitgebreid over het gehele land. Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de veiligheidssituatie in Pakistan dermate gewijzigd is dat, ofschoon de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, deze van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Wat betreft het reisadvies van Frankrijk en Zwitserland, wijst de Raad er op dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. De reisadviezen waarnaar verzoekende partij verwijst, zijn dan ook irrelevant daar het niet slaat op haar concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en gezien verzoekers aangevoerde problemen met de taliban ongeloofwaardig zijn (*supra*), is de Raad van oordeel dat verzoekende partij over een intern (her)vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet en zij bij

terugkeer naar Pakistan de onveilige situatie in Khyber Pakhtunkhwa kan vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Verzoekende partij is een gezonde jongeman die opleiding genoten heeft en naast Pashtu ook Urdu en een beetje Engels kent. Allemaal positieve elementen die bijdragen tot een eventuele integratie in een ander deel van het land van herkomst en bijdragen tot de economische mogelijkheden van verzoekende partij. In het administratief dossier en de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift zijn geen aanwijzingen dat verzoekende partij als Pakistaans onderdaan in de onmogelijkheid zou zijn zich elders in haar land van herkomst te vestigen of dat zij ernstig zou worden gehinderd elders in Pakistan haar leven uit te bouwen. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt immers dat er voor migranten geen significante belemmeringen zijn bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten en dat er in het algemeen in Pakistan een trend is van verstedelijking die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Haar verweer ter terechtzitting dat zij als Pashtoun geprobeerd heeft om zich elders te vestigen doch dat zij het slachtoffer werd van discriminatie, maakt zij geenszins aannemelijk. De Raad stelt in haar beschikking het volgende: *“Waar verzoeker verwijst naar de tevergeefse poging van zijn vader om een huis te huren in Islamabad of Lahore, merkt de Raad op dat dergelijke poging, voor zover er al enig geloof aan kan gehecht worden gelet op verzoekers bedrieglijke verklaringen, niet afdoende is om aan te tonen dat er op de huizenmarkt sprake is van dermate discriminatie dat Pashtouns er geen huis kunnen huren. Bovendien gaat het hier enkel om twee steden en toont verzoeker niet aan dat hij zich niet elders in andere steden in de provincies kan vestigen waar Pashtouns woonachtig zijn en waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 c van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker aanhaalt dat uit het rapport Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de veiligheidssituatie in de steden ook verslechterd is en dat vluchtelingen daar te kampen hebben met discriminatie en stijgende huurprijzen, dient opgemerkt te worden dat verzoeker op een selectieve manier verwijst naar dit deze informatie en alzo de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tracht om te keren. Hij slaagt er echter niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zijn en dat migranten met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd worden. Verzoekers verweer als zou hij, indien hij zich in één van de grote Pakistaanse steden zou gaan vestigen, “allicht bij de Panjabi terecht komen”, een andere etnische groepering dan hijzelf, en er, naast het taalprobleem dat zich kan stellen, om die reden gediscrimineerd zou worden, zeker omdat Pashtoun elders in het land geassocieerd worden met de Taliban (verzoeker verwijst naar het COI-report Pakistan van 9 augustus 2013), neemt de Raad niet aan. Verzoeker spreekt immers naast Pashtou ook Urdu en een beetje Engels. Bovendien kan verzoeker zich vestigen in steden waar Pashtouns (volgens de informatie waarnaar verzoeker zelf verwijst de tweede grootste bevolkingsgroep in Pakistan) woonachtig zijn. Dat hij “allicht” bij de Punjabi zal terecht komen, zal hij dan ook enkel en alleen aan zichzelf te danken hebben. Verzoeker toont evenmin aan dat elke Pashtoun als dusdanig als taliban zal beschouwd worden en hij nooit een huis zal kunnen huren. Daar waar verzoeker verwijst naar het Country Report on Human Rights Practices for 2013 waaruit blijkt dat de vluchtelingenkampen onveilig zijn, wat overigens niet ontkend wordt door de commissaris-generaal, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee geenszins aantoonde dat hij als IDP in een vluchtelingenkamp zal terecht komen.”*

In de mate verzoekende partij voorts informatie aanhaalt over het hoge aantal IDP's uit de regio van Noord-Waziristan wat een danig hoge impact heeft op de socio-economische situatie van deze personen vermits tussenkomst noodzakelijk is van humanitaire organisaties zoals Wereldvoedselhulp, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk).

Daar waar verzoekende partij in haar aanvullende nota stelt dat zij bij gedwongen terugkeer gedwongen zou worden om zich in een van de vluchtelingenkampen te vestigen waar zich inmiddels honderdduizend mensen zich ophouden, herhaalt de Raad op dat verzoekende partij hiermee geenszins

aantoont dat zij als IDP in een vluchtelingenkamp zal terecht komen. Immers, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er vrij verkeer van burgers in principe niet wordt verhinderd, voor migranten geen significante belemmeringen bestaan in het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten, migranten niet worden geconfronteerd met onoverkomelijke hindernissen en de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. Daarbij komt nog dat volgens dezelfde informatie, er in Pakistan een trend is van verstedelijking die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit het noordwestelijke regio's gebruik maken. De nieuwe informatie weerlegt noch ontkracht deze elementen.

Tot slot stelt de Raad vast dat, ofschoon verzoekende partij in haar aanvullende nota opwerpt dat de luchthavens in Peshawar en Karachi de afgelopen maand zijn aangevallen, uit het door haar bijgebrachte nieuwsbericht "*Army, Rangers to secure Pakistan's major airports*" d.d. 28 juni 2014 blijkt dat omwille hiervan de veiligheid op de luchthavens in het hele land werd opgevoerd. Hieruit blijkt dan ook niet dat verzoekende partij niet op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land zoals bepaald in artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De Raad is bijgevolg van oordeel dat verzoekende partij bij terugkeer naar Pakistan over een intern vestigingsalternatief beschikt waarbij zij de onveilige situatie in haar geboortestreek kan vermijden door zich te vestigen in één van de hogervermelde provincies in Pakistan, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS